

de waarde van vrije lieden te wel besefd, dan dat gijlieden zig ongegronde en gezogte bezwaren van eenige weinigen zoud laten opdringen, daar er geen met de vrijheid strijdiger zaak en erger dwingelandij is." De schutterofficieren schijnen zich bij deze weigering neergelegd te hebben, want er komt niets meer over deze zaak voor.

Lang duurde de rust voor den raad echter niet, want op Zaterdag 18 Juli 1795 verscheen in de Rotterdamsche courant een brief aan de provisioneele representanten van de gecommitteerden van een notabel gedeelte der weldenkendste burgers van Rotterdam, waarbij zij zich over de publicatie van 22 Juni beklagden. Zij waren het, naar zij zeiden, aan hun eer en die van degenen, die zij vertegenwoordigden, verschuldigd zich te verdedigen. Zij gaven in dit stuk de schuld van het gebeurde op 14 Juni aan de stadsregeering. Van de leden van den raad werd er in gezegd: „De meesten hunner, schoon patriotten voor de omwenteling van den jare 1787, hebben egter nimmer gestadig zoodanige blijken van aankleving aan de zaak der vrijheid en het systema van gelijkheid gegeven, dat men hun op het tijdstip dezer laatste omwenteling voor cordate Nederlanders, welken alleen men alom in het bestuur had moeten plaatsen, konde rekenen.”

„Is het dus te verwonderen, dat zij niet op de hoogte van de revolutie zijn? het is, gelooven wij, eene ontegenzeggelijke waarheid, dat zij, die het bestuur op zich nemen, verplicht zijn de hun opgedragene posten, naar genoeg der burgerij waar te nemen; zijn zij daartoe niet genegen of gevoelen zij zich te zwak om de nodige en door de burgerij begeerde maatregelen te bewerkstelligen dan behooren zij te weigeren en geenzints door hun aanblijven de burgerij te beletten, vertegenwoordigd te worden door andere burgers, die beter aan haar verlangen zouden voldoen, want de municipaliteiten zijn aangesteld om den wil des volks uit te voeren en geenzints om hun gevoelen tegen den wil der burgers door te dringen.”

Verder uitten zij dan hunne grieven tegen wethouders en raden en de provisioneele representanten en verklaarden de geheele aangelegenheid tot een stedelijke zaak, waarmede de